

Italië.

ROME, den 16 February.

NOTIFICATIE.

Thomas Bernetti, kardinaal diaken van St. Cecilia, pro-secretaris van staat van Z. H. Paus Gregorius XVI.

»Een troep Booswichten heeft verondersteld, dat het den zelve gemakkelijk zijn zoude de openbare orde omtekeeren, aan de Romeijnen den godsdienst, dien zij belijden zoo wel als de genegenheid en aangekleefdheid, in welke jegens hunnen vader en soeverein, roem gesteld wordt, te doen vergeten en de achtenswaardige pausselijke troepen, zonder getrouwheid en zonder moed te vinden! Die mannen hebben, in hunne hofveldje en snoodde aanslagen, in deze hoofstad ontwerpen van opstand doep aangrijpen, en vergeefsche pogingen in het werkgesteld om er een goed gevolg van te verzekeren.

»Het gouvernement kent hunne werkzaamheden; hetzelfde is niet onkundig van de middelen, welke zij bezigen, het kent het doel, waarnaar zij streven; en het heeft tegen die onwaardige pogingen de noodige maatregelen genomen. Evenwel is de wil van den Heiligen Vader, dat deze getrouwe bevolking wete, dat de ondankbaren, de trouwlozen en goddeloozen niet gemakkelijk hunne ondernemingen laten varen, en ofschoon wij van de ijdelheid hunner samenrottingen verzekerd zijn, rekenen zij op de geruchten, welke zij verspreiden, om schrik in te boezemen, op de namen der doorlichtige personaadjes, welke zij zich valschehlyk beroemen tot aanstokers en medepligtigen te hebben, en op de hoop dat de troepen door den dienst zullen vermoeid worden, voor dat zij zelve van het smeden van misdaden moede zijn.

»Het reeds bekende ontwerp van die ellendelingen is devernietiging zoowel van de publieke als bijzondere eigendommen, en, door het lok-aas van die rooverijen, hebben zij zich deelgenooten zoeken te verwerven, en, door dat middel eenen opstand te beproeven. Zij zullen intusschen de noodlottige uitkomst, dank zij de goddelijke Voorzienigheid, welke niet ophoudt voor Rome te waken, dank zij de veel vermogende tussenkomst der allerheiligste Maagd, bijzondere beschermster van deze godvruchtige bevolking, als mede van de roemwaardige apostelen Petrus en Paulus, niet verwerven. En inderdaad door eene werking van deze goddelijke Voorzienigheid, zijn er eenigen gevonden, die tot de dwaling verleid en daarin mede gesleept waren, die, met een hart door wreede wroegingen verscheurd, besloten hebben de dwaling te belijden en ontdekkingen te doen.

»Het gouvernement zal deze samenrottingen niet ongestraft laten. Maar indien de hooswichten op nieuw eenige eerloose onderneming beproefden, twijfelt de Heilige Vader, verzekerd van de onwankelbare en onbegrensde trouw zijner onderdanen, er niet aan, of, op het eerste teken van het kasteel St.-Angelo, op het gelui van alle klokken tot openbare gestichten behoorende, of alle aan den militairen dienst gehechte personen zullen, door zich zoo spoedig mogelijk bij hunne respectieve corpora te voegen, tot de vaardige en edelmoedige verdediging van den godsdienst, het vaderland en den troon toe snellen.

»Gegeven ter staats secretarij, den 14 februarij 1831.

F. CARD. BERNETTI.

— De proclamatie van den kardinaal heeft de orde hersteld; maar Rome levert het gezigt op van eene stad in staat van beleg.

Kort na de afkondiging der notificatie van den secretaris van staat, heeft de gouverneur van Rome eene andere afgekondigd, in welke hij zeide, dat indien eenig vreemdeling, die door eenen berbergier, door eenen burger, wie hij ook zijn mogt, ja zelfs door een klooster niet was aangegeven, zulks als misdaad, zoude beschouwd worden en dat de berbergier, de burger ja zelfs het klooster aan die misdaad medepligtig en voor dezelve verantwoordelijk zijn zullen.

Engeland.

LONDEN, 1 Maart.

In de zitting van het huis der gemeenten van gisteren heeft lord John Russell het voorstel, betrekkelijk de parlementaire hervorming, ter tafel gebracht. Zijne voordragt, welke mithoofde van het bijzonder groote gewigt der zaak, met

de meeste belangstelling te gemoet werd gezien, behelst de volgende hoofd-veranderingen in het tegenwoordige stelsel der volksvertegenwoordiging:

1°. Dat zekere vervallene gemeenten geheel of gedeeltelijk zullen beroofd worden van het regt, om vertegenwoordigers in het parlement te benoemen, en dat daarentegen groote steden en gemeenten door meerdere leden vertegenwoordigd zullen worden. — Hij stelde voor, dat 60 gemeenten, welke minder dan 2,000 inwoners bevatten, voortaan niet meer zonden vertegenwoordigd worden. Op deze wijze zouden 168 leden hun regt, om zitting te hebben, verliezen. Daarentegen zouden door sommige groote steden en gemeenten, welke, naar mate van hare tegenwoordige uitgebreidheid en toestand, niet behoorlijk vertegenwoordigd werden, 106 leden meer dan te voren benoemd worden. Het lagerhuis zoude dus voortaan uit 598, in plaats van uit 658 leden bestaan.

2°. Dat het kiesregt (op zich zelve onveranderd blijvende) zal uitgebreid worden tot zekere nieuwe klassen van kiezers.

3°. Dat voortaan de kiezerslijsten op eene meer doelmatige wijze zullen worden opgemaakt en onderzocht.

4°. Dat voortaan het kiesregt in Schotland en Ierland op dezelfde grondslagen zal berusten als in Engeland.

De heer Russell heeft bij de ontwikkeling van zijn voorstel het bestaande stelsel van volksvertegenwoordiging als in vele opzichten ten hoogste gebrekkig voorgedragen, maar tevens gemeend, dat door zijne voordragt, welke door het gouvernement rijpelijk overwogen en eenstemmig goedgekeurd was, de bestaande gebreken weggenomen werden, en dat op deze wijze de vergadering een ligchaam zoude uitmaken, hetwelk naar waarheid konde gezegd worden het volk te vertegenwoordigen.

De voordragt is met een luid vreemde gejuich beantwoord, en het ontstreekt niet aan lieden, welke zich overtuigd houden dat dezelve, hoeveel zij ook nog te wenschen overig moge laten, en met welke partijen het ministerie in dezen ook moge te kampen hebben, zal worden aangenomen. — Tegen dezelve hebben zich dadelijk verklaard de heeren Inglis, Twiss en anderen, welke den voorgestelden maatregel als ten eenenmale onnoodig voordroegen, en het ten uiterste gevaarlijk rekenden, om buiten de allerdringende noodzakelijkheid, de hand te slaan aan de aloude constitutie, onder welke Groot-Brittanje, tot bewondering van alle natien, zulk eenen zeldzaam trap van aanzien en magt bereikt had.

Frankryk.

PARIS, 1 Maart.

Het bevelschrift van geleide tegen mgr. den aartsbisschop gevolgd zijnde van eene geregteijke bezoejing van den commissaris en van eene talrijke escorte der politie in het huis, waar hij zijn verblijf gehouden had, en dit bezoek met alle mogelijke gestrengheid, maar zonder eenig gevolg geschied zijnde, omdat mgr. de aartsbisschop afwezig was, begaven zich twee zijner groot-oncarrissen naar het huis van den prefect van politie, om namens hunnen aartsbisschop te antwoorden en zich aan het gezeg over te geven. Maar hoe groot was hunne verbaasdheid, toen zij den magistraatspersoon, wiens beschuldigen zij meenden te zijn, hoorden zich zelve beschuldigen als schuldig aan dat ongelukkig bevelschrift, hetwelk hij daarenboven verklaarde, als aan zijne waakzaamheid ontsnapt, herroepen te hebben. De dagbladen hebben verslag gegeven van de treffende zoowel als gematigde aanspraak van den heer graaf de Quelen, in de kamer der afgevaardigden, over de plundering van het aartsbisschoppelijk paleis en van zijne buitenplaats te Conflans; zijne onderhandeling met den heer Daudet heeft ten gevolge gehad het hiernevens gaande geschrift, waarvan gemelde heer de bekendmaking heeft toegestaan. «Ik ondergeteekende, staatsraad, prefect van politie, verklaar, dat de omstandigheden, waarin een bevelschrift van geleide tegen mgr. den aartsbisschop van Parijs is uitgevaardigd, wegens de ceremonie in Saint-Germain-l'Auxerrois, mij in de noodzakelijkheid gesteld hebben, om, met de meest nauwgezette aandacht te onderzoeken, welk deel mgr. de aartsbisschop daaraan mogt genomen hebben. Dit nauwgezet onderzoek heeft mij overtuigd, dat hij niet alleen geen, noch direct, noch indirect deel aan die ongelukkige gebeurtenis had, maar dat hij, indien hij van de toebereidselen kennis had gedragen, van zijn geestelijk gezag zou hebben gebruik gemaakt, om dezelve te voorkomen. Ik verklaar daaren

boven, dat ik, wegens diezelfde omstandigheden en om de waarde der aantijgingen te schatten, welke het volks-ruinoer op mgr. den aartsbisschop deed drücken, ontrent deszelfs verhalen, menigvuldige navorschingen heb moeten doen, hieruit het duidelijkste bewijs ontstaan; dat mgr. de aartsbisschop, sedert meer dan drie jaren, eenen tijd, boven welken ik gemeend heb, het onnoodig te wezen, nasporingen te doen, volkomen vreemd gebleven is aan alle staatkundige werkingen, en zich uitsluitend aan de pligten en deugden van zijnen staat gehouden heeft.

Ik heb deze verklaring openlijk gedaan op de tribune van de kamer der afgevaardigden; ik vernieuw dezelve hier met nadruk, en ik wensch, dat de personen, in welker handen dit geschrift moogt vallen, daarin het bewijs mogen zien van mijn verlangen om het kwaad te herstellen, hetwelk ik door onnaauwkeurige bezigten bedroegen, tegen mijnen dank, aan mgr. den aartsbisschop van Parijs heb kunnen berokkenen.

Parijs, den 19 februarij 1831.

(Get.) BAUDE.

Het is bekend, dat in Frankrijk, alle onvermogendheden en woelingen op rekening der geestelijken zijn gesteld; de aartsbisschop van Parijs als een voorstander der geestelijke missien en den beschermer der jesuiten bekleedde daarin een der eerste plaatsen, en uit bovenstaande verklaring, welke zeker niet uit vriendschap of genegenheid is afgegeven, kan worden opgemaakt, in hoe verre al die uitstroozels, bij onderzoek gelooft verdienen.

Van den 2.

Het koninklijk bevelschrift van den 19 februarij is het wapen der ruitery bij de fransche krijgsmagt op nieuw geregeld.

De ruitery zal volgens hetzelfde bestaan uit vijfzig regementen: welke op de volgende wijze verdeeld zullen worden:

12 regementen ruitery van reserve, namelijk 2 regementen karabimiers en 10 kurassiers.

18 regementen ruitery van linie, te weten 12 regementen dragonders en 6 lussiers.

20 regementen ligte ruitery, namelijk 14 jagers en 6 husaren. Elk regiment zal 6 eskadrons tellen.

De dragonders zullen met korte geweren gewapend worden, gelijk ook 2 eskadrons van elk regiment lussiers.

Ten einde de manschappen tot grooteren ijver in de dienst-hetachtting aan te sporen, zijn de ruiters in twee klassen verdeeld, zullende er bij elk eskadron 32 ruiters der eerste klasse kunnen benoemd worden, welke een onderscheidingsteeken dragen en eene verhoogde soldij trekken zullen.

Op den voet van vrede zal de geheele sterkte der ruitery bedragen 2,500 officieren en 47,400 manschappen, met 41,450 paarden; op den voet van oorlog daarentegen 3,250 officieren, en 57,530 manschappen met 57,580 paarden.

Men zegt, dat de maarschalk Gerard tot kommandant en chef van het leger der Alpen is benoemd geworden.

Volgens berigten, die van hetzelve schijnen, bestaat de Oostenrijksche krijgsmagt, in Italie uit 92,000 man, in de Duitsehe provincien uit 96,000, in Gallicie uit 76,000 man. Te zamen een totaal van 264,000 krijgslieden opleverende.

Verkiezings-wet.

Art. 1. Elk Franschman, die den ouderdom van 25 jaren bereikt heeft en het genot der burger- en politieke regten geniet, is kiezer.

2. Er zijn drie millioen Franschen, die 25 en meerder jaren oud zijnde, het genot der burger- en politieke regten hebben.

3. Niettegenstaande zullen er slechts 200,000 kiezers kunnen zijn.

4. Elk Franschman, die den ouderdom van dertig jaren bereikt heeft en de burger- en politieke regten geniet, is verkiezbaar, alleen, omdat hij kiezer is.

5. Desniettegenstaande zullen van de 2 millioen 500,000 verkiezbare Franschen, er slechts uit 30,000 kunnen gekozen worden.

6. Dit bewijst, dat de Franschen voor de wet gelijk zijn, en dat het charter van 1830 eene waarheid is.

De ambassadeurs, ministers plenipotentiarissen en gezanten der onderscheidene Mogendheden, hebben bij opvolging eene conferentie met den minister van buitenlandsche zaken gehad; waarna de heer Anrony, ambassadeur van Oostenrijk, koeriers naar Londen en Wenen gezonden heeft. Onze minister van buitenlandsche zaken heeft insgelijks eenen koerier naar Londen gezonden.

Vijandige betooningen van een gedeelte der bevolking van Limoges, hebben mgr. den bisschop genoodzaakt, om het paleis van het bisdom en de stad te verlaten; al de seminaristen hebben bevel gekregen om naar hunne families terug te keeren.

Alhier hebben wederom op verschillende plaatsen volksbewegingen plaats gehad; doch alles is wederom rustig.

De 3 pct. stonden heden 54,40 a 54,75, en de 5 pct. 88,89% a 88,50.

Belgie.

BRUSSEL, 6 Maart.

NATIONAAL CONGRES.

Zitting van den 3 Maart.

Een voorstel van den heer Werbrouck Peters c. s. strekt, om te vragen of het provisioneel gouvernement maatregelen genomen heeft, dat Belgie te Mentz vertegenwoordigd worde, om met de belanghebbende Mogendheden over de vrije vaart op den Rijn te handelen.

De heer Rodenbach was van oordeel dat, de afgevaardigden van Antwerpen, welke zooveel belang aan de vrije vaart op den Rijn hechten, berigt van het ministerie moesten vragen.

Na eenige diliberaties werd besloten, om ten opzichte van het voorstel van den heer Werbrouck Peters en zijne ambgenooten, in de volgende zitting de ministers te ondervragen.

Hierna zette de vergadering de deliberaties over het ontwerp van de verkiezingswet voort, welke met 100 tegen 32 stemmen aangenomen werd.

Daarna leverde de minister van financiën een concept-decreet in over de handhaving en perceptie van het regt van barriere.

Zitting van den 4 Maart.

De heer Destouvelles presideert de vergadering. Eene voordragt van den heer Gendebien, houdende afschaffing van het besluit van den 9 juli 1814, waarbij het reglement voor de zaken in cassatie, dat bij het gerechtshof van Brussel in werking is, tot het gerechtshof te Luik worde uitgestrekt, wordt, na korte deliberaties, aangenomen. De heer Frontenay alleen weigerde over de voordragt te stemmen.

De heer Ouy deed een voorstel, om den minister van oorlog in het congres te roepen, ten einde de vragen te beantwoorden, die hem opzigtelijk de wet betrekkelijk de geldleening moesten worden gedaan. Dit voorstel werd mede aangenomen.

De heer Delhougne stelde voor, dat er eene commissie van vijf leden zou worden benoemd, welke belast zijn zou met de vergadering voor te dragen al zulke middelen, als hij raadzaam zal oordelen, om zonder de publieke magt of de wet van het contract te schenden, te beletten, dat een vreemd gouvernement, waarmede Belgie in oorlog is, ten nadeele van laatstgemeld land, verscheidene millioen ontvangt, van den opbrengst der onder het vorig gouvernement vervreemde domeinen.

Dat voorstel, tegen hetwelk de minister van financiën zegt, niets in te brengen te hebben, werd na deliberaties, naar eene speciale commissie verzonden.

Het aan de orde zijnde ontwerp van wet, betrekkelijk de branderijen, werd, na eenige deliberaties, met algemeene stemmen aangenomen.

Daarna was het ontwerp, betrekkelijk de geldleening van 12 millioen, aan de orde. De eerste spreker, de heer van Jaick, kantte zich tegen het ontwerp, omdat hij geenszins aan eenen algemeenen oorlog geloofde. De heer Meus achtte de leening noodzakelijk, aangezien de staat der schatkist in de laatste helft van februarij, zoodanig was, dat de bank eene som van 600,000 gulden aan het gouvernement had moeten voorschieten.

De minister verzocht, om den volgenden dag de in het midden gebragte bedenkingen te mogen beantwoorden, op dat hij de noodzakelijkheid der leening zou kunnen bewijzen; hetwelk hem toegestaan werd.

Dertig leden stelden de vergadering een reses tot den 14 april voor, welk voorstel morgen in deliberatie zal worden gebragt, waarmede derhalve de vergadering tot den volgenden dag geschorreed.

Nederlandsch.

HERTOGENBOSCH, 9 Maart.

Bij de aangenomen wet op de verkiezingen in Belgie is bepaald, dat, om stemgerechtigd te zijn, in de beschrevene middelen met de procenten voor s rijks kasse moet worden betaald, in de provincie

Antwerpen: op het platte land 30 gulden, te Antwerpen 80, Mechelen 40, Lier en Turnhout 35.

Brabant: platte land 30, Brussel 80, Leuven 60, Thienen 40, Nivelles en Diest 35.

West-Vlaanderen: platte land 30, Brugge 60, Kortrijk en Yperen 50, Ostende 40, Thielt, Roesselaere en Poperinghe 35.

Oost-Vlaanderen: platte land 30, Gent 80, Lokeren, St. Nicolaas en Aalst 40, Termonde, Renoux en Audenaarde 35.

Henegouwen: platte land 30, Bergen en Doornik 50, Ath en Charleroi 35.

Luik: platte land 30, Luik 70, Verviers 40, Hoey 35.

Lomburg: platte land 25, Maastricht 50, Tongeren, Hasselt, St. Truyen, Roermonde en Venlo 35.

Luxemburg: platte land 20, Luxemburg 35.

Namen: platte land 20, Namen 40.

Bij Besluit van den 24 februarij, heeft het provisioneel gouvernement te Brussel, de organisatie der regterlijke magt in

hunne eensgezindheid de enige waarborg van dien vrede is, en welke met eene volkomene belangeloosheid in de zaak van België hebben gehandeld, hebben niets anders beoogd, dan om aan dat land eene onschadelijke plaats in het europesche statenstelsel aan te wijzen, en aan hetzelfde een bestaan aan te bieden, hetwelk deszelfs eigen welzijn, en tevens de regtmatige veiligheid der andere staten verzekert.

Zij aarselen niet om, zich het regt toe te keenen van deze beginselen vast te stellen; en zonder in de beoordeling van andere gewigtige vraagpunten te treden, zonder in het minst dat wegens de souvereiniteit over België te beslissen, zijn zij bevoegd om te verklaren, dat in hunne oogen de Vorst van dat land noodzakelijk beantwoorden moet aan de voorwaarden van het bestaan van het land zelve; dat hij door zijne persoonlijke omstandigheden voldoen moet aan de veiligheid der naburige staten; dat hij te dien einde de beschikkingen, in het tegenwoordig protocol vervat, aannemen en zich in staat bevinden moet, om het vreedzaam genot daarvan aan de Belgen te verzekeren.

(Get.) Esterhazy, Wessenberg, Talleyrand, Palmerston, Bulow, Lieven, Matuscowie.

BIJLAGE A, tot het protocol, n°. 12, van 27 January, 1831.

Grondslagen, bestemd om de scheiding van België en Holland te vestigen.

1. Fundamentele schikkingen.

Art. 1. De grenzen van Holland zullen bevatten al het grondgebied, alle de plaatsen, steden en oorden, die in het jaar 1790 aan de voormalige republiek der vereenigde Nederlanden toebehoorden.

Art. 2. België zal samengesteld worden uit al de overige gedeelten van het grondgebied, hetwelk, bij de verdragen van 1815, den naam van het koninkrijk der Nederlanden ontvingen, behoudens het groothertogdom Luxemburg, hetwelk, uit anderen hoofde door de vorsten uit het huis van Nassau bezeten wordende, een gedeelte van het duitsch verbond uitmaakt, en zal blijven nitmaken.

Art. 3. Het is de bedoeling, dat de beschikkingen der artikelen 108 tot 117 ingesloten der algemeene weener congres acte, betrekkelijk de vrije vaart op de hevaarbare stroomen en rivieren, toegepast zullen worden op de stroomen en rivieren, welke het hollandsche grondgebied en dat van België doorloopen.

Art. 4. Daar schtar nit de grondslagen, vastgesteld bij de artikelen 1 en 2, volgen zonde, dat sommige bezittingen van Holland en van België wederkeerig in elkanders grondgebied zonden ingesloten liggen, zoo zullen er, door de zorg der vijf Mogendheden, zoodanige ruilingen en schikkingen tusschen de beide landen tot stand gebragt worden, waardoor aan beiden het wederkeerig voordeel zonde worden verzekerd, van een geheel aaneenhangend grondgebied te bezitten, en eene vrije gemeenschap tusschen de steden en plaatsen, welke binnen hunne grenzen begrepen zijn.

Art. 5. Tot nitvoering der voorgaande artikelen 1, 2, 3, 4, zullen hollandsche en belgische grensscheidings commissarissen binnen den kortst mogelijken tijd in de stad Maastriecht bijeen komen en overgaan tot het bepalen der grenslijn, welke Holland van België moet afscheiden, overeenkomstig de tot dat einde in de bovengemelde artikelen 1, 2, 3, en 4 vastgestelde beginselen.

Deszelfs commissarissen zullen gemagtigd worden om, zich te verstaan over de ruilingen en schikkingen, waarvan gesproken wordt in art. 4; en indien er onder deze commissarissen, hetzij ter zake van dese noodwendige schikkingen, hetzij in het algemeen bij de werkzaamheden der grensscheiding, geschillen mogten rijzen, welke niet in der minne konden vereffend worden, dan zullen de vijf hoven bemiddelend tusschen beide komen, en de geschillen vereffenen, op de wijze, die het meeste overeen zal komen met de beginselen, vastgesteld bij dezelfde artikelen 1, 2, en 4.

Art. 6. België zal, in deszelfs grenzen, zoo als die overeenkomstig deze, zelfde beginselen zullen vastgesteld worden, voor altijd eenen onzijdigen staat uitmaken. De vijf Mogendheden waarborgen aan hetzelfde deze duurzame onzijdigheid, alsmede de zelfstandigheid en de onschendbaarheid van deszelfs grondgebied, binnen de voormelde grenzen.

Art. 7. Uit billijke wederkeerigheid zal België gehouden zijn, om deze zelfde onzijdigheid jegens alle de overige staten in acht te nemen, en geene de minste inbreuk te maken op dezelve in- en uitwendige rust.

Art. 8. De haven van Antwerpen zal, overeenkomstig artikel 15 van het verdrag van Parijs van 30 mei 1814, voortdurend bij uitsluiting eene handels haven blijven.

Art. 9. De vijf Mogendheden behouden zich voor, om, zoodra de schikkingen ten opzigte van België vastgesteld zijn, en behoudens het regt van derden, de vraag te onderzoeken, of het mogelijk zonde zijn de weldaad der onzijdigheid, welke aan België gewaarborgd is, ook tot de naburige staten uit te strekken.

II. Schikkingen, voorgesteld voor de verdeling der schulden, en ten opzigte der handels-voorregten, welke daarvan het gevolg zonden zijn.

Art. 10. De schulden van het koninkrijk der Nederlanden, zoo als die ten laste der koninklijke schatkist bestaan—te weten 1°. de werkelijke rentegevende schuld, 2°. de uitgestelde schuld; 3°. de onderscheidene schuldbekeentenissen van het amortisatie-wijndicaat; 4°. de domein-lorenten, op speciale hypotheeken gevestigd:—zullen tusschen Holland en België verdeeld worden, naar evenredigheid van het gemiddeld bedrag der seta, welke de beide landen, gedurende de jaren 1827, 1828, en 1829 in de directe en indirecte belastingen en accijzen van het koninkrijk betaald hebben.

Art. 11. Daar volgens het bedoelde gemiddelde bedrag, bij raming op Holland $\frac{15}{31}$, en op België $\frac{16}{31}$, der bovengemelde schulden zonden komen, zoo zal België met een daaraan geevenredigd gedeelte der rentebetaling belast blijven.

Art. 12. Ter zake van deze verdeling der schulden van het koninkrijk der Nederlanden, zullen de ingezetenen van België het genot hebben van de vaart en den handel op de aan Holland toebehoorende koloniën, op denzelfden voet en met dezelfde regten en voordeelen, als de ingezetenen van Holland.

Art. 13. De werken tot algemeen of bijzonder nut, zoo als vaarten, wegen of andere dergelijke, welke geheel of ten deele ten koste van het koninkrijk der Nederlanden aangelegd zijn, zullen, met de daaraan verknochte voordeelen en lasten, toebehooren aan het land, waarin zij gelegen zijn. Het is de bedoeling, dat de kapitalen, welke voor het aanleggen dezer werken opgenomen, en die bijzonderlijk daarop gevestigd zijn, onder de genoemde lasten zullen begrepen worden, voor zood verre zij nog niet afgelost zijn, en zonder dat de reeds gedaane aflossingen tot eene verevening zullen mogen aanleiding geven.

Art. 14. Het beslag, hetwelk in België, gedurende de onlusten, op de eigene goederen en domeinen van het huis van Oranje-Nassau, of op eenige andere goederen gelegd is, zal zonder eenig oponthoud opgeheven worden; en het genot der voormelde goederen en domeinen zal onverwijld aan de wettige eigenaars teruggegeven worden.

Art. 15. België zal, ter zake van de verdeling der schulden van het koninkrijk der Nederlanden, met geene andere lasten bezwaard worden, dan die in de bovenstaande artikelen 10, 11 en 13 bepaald zijn.

Art. 16. De verevening der lasten, vermeld in de gezegde artikelen, zal plaats hebben overeenkomstig de bij dezelfde artikelen aangenomen beginselen, en wel door eene verevening van hollandsche en belgische commissarissen, welke binnen den kortst mogelijken tijd in 's Gravenhage zullen bijeenkomen, vermits al de voor zulk eene verevening vereischte stakken en bescheiden zich in die stad bevinden.

Art. 17. Tot dat de werkzaamheden dezer commissarissen zullen afgelopen zijn, zal België gehouden zijn, om voorloopig en behoudens nadere verevening, deszelfs verschuldigd aandeel in de rentebetaling en de vernietiging der schulden van het koninkrijk der Nederlanden, bij te dragen, naar de evenredigheid voortspuitende uit de artikelen 10 en 11.

Art. 18. Indien er bij de werkzaamheden der gezegde commissarissen, of in het algemeen bij de toepassing der bepalingen wegens de verdeling der schulden, geschillen mogten rijzen, welke niet in het minnelijke konden beslecht worden, dan zonden de vijf Mogendheden bemiddelend tusschen beiden treden, ten einde de geschillen, op de meest met diezelfde bepalingen overeenkomstige wijze te vereffenen.

(Get.) Esterhazy, Wessenberg, Talleyrand, Palmerston, Bulow, Lieven, Matuscowie.

Protocol der conferentie, gehouden aan het ministerie van buitenlandse zaken te Londen, den 18 february, 1831.

Tegenwoordig de gevolmagtigen van Oostenrijk, Frankrijk, Groot-Brittannië, de Nederlanden, Pruisen en Rusland.

De gevolmagtigen van Z. M. den Koning der Nederlanden, zich in conferentie vereenigd hebbende met de gevolmagtigen der vijf hoven, hebben verklaard, dat de Koning, hun doorluchtigste meester, hen gemagtigd had, om eene volledige en algemeene toestemming te geven, tot alle artikelen der grondslagen, bestemd om de scheiding van België en Holland te vestigen:—welke grondslagen voortspruiten uit de protocollen der conferentie te Londen van den 20 en 27 januarij 1831.

De gevolmagtigen der vijf hoven, zich geluk wenschende met het ontvangen dezer mededeeling van wege Z. M. den Koning der Nederlanden, hebben besloten dezelve in het tegenwoordig protocol aan te teekenen.

(Get.) Esterhazy, Wessenberg, Talleyrand, Palmerston, Falck, H. Zuylen van Nyevelt, Bulow, Lieven, Matuscowie.

mijdelijk gevolg van deze stelling, zouden de schulden, welke bij de vereeniging ineen gesmolten waren, bij de scheiding weder kunnen verdeeld worden.

Op dezen grondslag zou in de eerste plaats elk land die schulden bij uitsluiting weder te zijnen laste moeten nemen, waarmede het voor de vereeniging bezwaard was. De hollandsche provincien zouden dus moeten voorzien in de schulden, welke zij aangegaan hadden tot op het tijdstip, waarop de belgische provincien met dezelve vereenigd werden; en de belgische gewesten in de schulden, welke zij op dat tijdstip hadden. Deze laatste zouden in de eerste plaats bestaan uit:

De Anstro belgische schuld, aangegaan tijdens België aan het huis van Oostenrijk toebehoorde;

Al de oude schulden der belgische gewesten;

Al de schulden gevestigd op streken, welke thans binnen de grenzen van België zouden komen te liggen.

Behalve de hier boven opgenoemde, en bij uitsluiting belgische schulden, zou België nog *in derzelve geheel*, moeten dragen, vooreerst de schulden, welke alleen ten gevolge der vereeniging ten laste van Holland gekomen zijn; voorts de waarde der offeringen, welke Holland gedaan heeft, om die vereeniging te erlangen. Bovendien zou België, *in eene billijke evenredigheid*, de schulden moeten dragen, welke, sedert de vereeniging, en gedurende dezelve, door de algemeene schatkist van het koninkrijk der Nederlanden aangegaan zijn, zoo als dezelve op de hegrooting van dat koninkrijk voorkomen. Dezelfde evenredigheid zou moeten in acht genomen worden bij de verdeling der uitgaven, door de algemeene schatkist der Nederlanden gedaan in overeenkomst met art. 7 van het protocol van 21 juli 1814, hetwelk inhoudt, dat:

„De uitgaven, vereischt wordende voor het aanleggen en het onderhoud der vestingen aan de grenzen des nieuwen staats, door de algemeene schatkist zullen bestreden worden, als veroorzaakt door iets, waarmede de veiligheid en onafhankelijkheid van al de gewesten en van de geheele natie gemosid is.”

Eindelijk zou België noodwendig gehouden moeten zijn, om te voorzien in de losrenten, uitgegeven onder speciaal verband van de openbare domeinen, welke binnen de grenzen van het belgisch grondgebied gelegen zijn.

Maar België zou, van Holland afgescheiden, hoegenaamd geen regt hebben op den handel met de hollandsche kolonien, welke sedert de vereeniging zooveel tot deszelfs bloei heeft bijgedragen; en Z. M. de Koning der Nederlanden zou de wettige bevoegdheid behouden, om aan de ingezetenen van België dien handel geheel en al te weigeren, of om hun denzelven niet anders toe te staan, dan tot den prijs en op de voorwaarden, welke hij voegzaam zou oordeelen deswege te bepalen.

In aanmerking nemende, dat het tegenwoordig tijdstip gunstig is, om schikkingen te maken, waarbij deze voorwaarden, zonder verder oponthoud zouden kunnen vastgesteld worden; en dat, hoewel het billijk is, dat zulk een voorregt door Z. M. den Koning der Nederlanden aan de ingezetenen van België niet dan tegen eene behoorlijke vergoeding worde verleend, het toch ook aan den anderen kant, zoo wel om het evenwigt van Europa te handhaven, als om de oogmerken, welke de vijf Mogendheden bedoelen, te bereiken, van belang is, dat België, als een bloeiende en welvarende staat, in de voorwaarden van zijn nieuw staatkundig, aanwezig de hulpmiddelen vinde, die het noodig heeft, om zich staande te houden; — zoo zijn de gevolmagtigden van oordeel geweest, dat de hier achter volgende voorstellen berekend zijn, om geheel en al eenen wensch te vervullen, die zoo wel strookt met het algemeene welzijn van Europa, en met dat der beide landen, welker verzoening en wederzijdsche belangen het voorwerp zijn der aandacht, van de hoven van Oostenrijk, Frankrijk, Groot-Brittannië, Pruisen en Rusland.

Zij hebben gemeend, dat België, in plaats van deszelfs oude schulden geheel te hernemen, en met de hiarvoor genoemde lasten of geheel, of voor een evenredig gedeelte bezwaard te worden, een gedeelte moest op zich nemen van de schulden van het koninkrijk der Nederlanden, zoo als die ten laste van de koninklijke schatkist bestaan; en dat deze schulden tusschen de beide landen moesten verdeeld worden, naar evenredigheid van het gemiddeld bedrag der som, welke elk, hún nax, gedurende de jaren 1827, 1828 en 1829 in de directe en indirecte belastingen en accijnsen heeft opgebracht; dat deze grondslag, welke geheel overeenkomt met de geldelijke hulbronnen der Hollanders en der Belgen, billijk en gematigd zou zijn, daar, volgens dezelve, en zonder de ongelijkheid der bevolking in aanmerking te nemen, bij raming $\frac{1}{3}$ der geheele schuld ten laste van België komen, en $\frac{2}{3}$ derzelve ten laste van Holland verblijven zou; dat overigens, zoo al uit deze beschikking eene vermeerdering van lasten voor België mogt ontspruiten, de Belgen daarentegen aan den anderen kant, op denzelfden voet als de Hollanders, het genot zouden hebben van den handel op al de aan Z. M. den Koning der Nederlanden toebehoorende kolonien.

Dienvolgens zijn de gevolmagtigden wegens de volgende voorstellen overeengekomen:

Art. 1. De schulden van het koninkrijk der Nederlanden, zoo als die ten laste der koninklijke schatkist bestaan, te weten:

3.^e de onderscheidene schuldbakentnissen van het amortisatie syndicaat; 4.^e de domein-lasrenten, op speciale hypothecken gevestigd, — zullen tusschen Holland en België verdeeld worden, naar evenredigheid van het gemiddeld bedrag der som, welke de beide landen, gedurende de jaren 1827, 1828 en 1829 in de directe en indirecte belastingen en accijnsen van het koninkrijk betaald hebben.

Art. 2. Daar volgens het bedoelde gemiddelde bedrag, bij raming, op Holland $\frac{2}{3}$, en op België $\frac{1}{3}$ der bovengemelde schulden zouden komen, zoo zal België met een daaraan geëvenredigd gedeelte der rentebetaling belast blijven.

Art. 3. Ter zake van deze verdeling der schulden van het koninkrijk der Nederlanden, zullen de ingezetenen van België het genot hebben van de vaart en den handel op de aan Holland toebehoorende kolonien, op denzelfden voet en met dezelfde regten en voordeelen, als de ingezetenen van Holland.

Art. 4. De werken tot algemeen of bijzonder nut, zoo als vaarten, wegen, of andere dergelijke, welke geheel of ten deele ten koste van het koninkrijk der Nederlanden aangelegd zijn, zullen met de daaraan verknochte voordeelen en lasten, toebehooren aan het land, waarin zij gelegen zijn. Het is echter de bedoeling, dat de kapitalen, welke voor het aanleggen dezer werken opgenomen, en die bijzonderlijk daarop gevestigd zijn, onder de genoemde lasten zullen begrepen worden, voor zoverre zij nog niet afgelost zijn, en zonder dat de reeds gedane aflossingen tot eene vereffening zullen mogen aanleiding geven.

Art. 5. Het beslag, hetwelk in België gedurende de onlusten op de eigene goederen en domeinen van het huis van Oranje-Nassau, of op eenige andere goederen gelegd is, zal zonder eenig oponthoud opgeheven worden; en het genot der voormelde goederen en domeinen zal onverwijld aan de wettige eigenaars terug gegeven worden.

Art. 6. België zal, ter zake van de verdeling der schulden van het koninkrijk der Nederlanden, met geene andere lasten bezwaard worden, dan die in de artikelen 1, 2 en 4 van het tegenwoordig protocol bepaald zijn.

Art. 7. De vereffening der lasten, vermeld in gezegde artikelen, zal plaats hebben overeenkomstig de bij de zelfde artikelen aangenomen beginselen, en wel door eene vereeniging van hollandsche en belgische commissarissen, welke binnen den kortst mogelijken tijd in 's Gravenhage zullen bijeenkomen, vermits al de voor zulk eene vereffening vereischte stukken en bescheiden zich in die stad bevinden.

Art. 8. Tot dat de werkzaamheden dezer commissarissen zullen afgeloopen zijn, zal België gehouden zijn, om voorloopig, en behoudens nadere vereeniging, deszelfs verhoudig aandeel in de rentebetaling en de vernietiging der schulden van het koninkrijk der Nederlanden bij te dragen, naar de evenredigheid, voortspruitende uit de art. 1 en 2 van het tegenwoordige protocol.

Art. 9. Indien er bij de werkzaamheden der gezegde commissarissen, of in het algemeen bij de toepassing der hiertoe vastgestelde grondslagen, geschillen mochten rijzen, welke niet in het minnelijke konden beslecht worden, dan zouden de vijf Mogendheden bemiddelend tusschen beide treden, ten einde de geschillen op de meest met diezelfde grondslagen overeenkomstige wijze te vereffenen.

Ten einde de bepalingen van hún protocol n°. 11. van 30 januarij 1831, aan te vullen, zijn de gevolmagtigden nog wegens de volgende punten overeengekomen:

Art. 10. Binnen den kortst mogelijken tijd zullen er belgische en hollandsche grensscheidings commissarissen bijeenkomen, om de grenzen te trekken en vast te stellen, welke België voortaan van Holland zullen afscheiden, overeenkomstig de beginselen aangenomen bij de artikelen 1, 2, en 4, van het protocol n°. 11, van 30 januarij 1831. Indien er, bij deze werkzaamheden, geschillen onder hen mochten ontstaan, die niet in der minne konden worden uit den weg geruimd, dan zouden de vijf hoven bemiddelend tusschen beide treden, ten einde de geschillen zoo veel mogelijk overeenkomstig die beginselen te slechten.

Art. 11. De haven van Antwerpen zal, overeenkomstig de bepalingen van art. 15 van het verdrag van Parijs van 30 mei 1814, voortdurend bij uitsluiting eene handels-haven blijven.

Na aldus voorzien te hebben in de voornaamste bepalingen, welke het werk van bevrediging, waarmede zij zich bezig houden, hun toescheep te vereischen, hebben de gevolmagtigden bepaald, dat de artikelen van het tegenwoordige protocol bij die van het vorige Protocol n°. 11 van 30 januarij gevoegd zullen worden, en dat dezelve, in de meest voegsame orde gerangschikt, in derzelve geheel hieraan zullen worden gehecht (A) onder den titel van *grondslagen, bestemd om de onafhankelijkheid en het toekomstig bestaan van België te vestigen*.

Daarenboven is bepaald, dat de vijf hoven, die het over deze grondslagen volkomen eens zijn, dezelve aan de onmiddelijk daarbij belanghebbende partijen mededeelen, en zich verstaan zullen over de beste middelen, om dezelve te doen aannemen en ten uitvoer leggen, alsmede om, ter gelegener tijd, te bewerken, dat de overige hoven van Europa, welke de acten der congressen van Weenen en van Parijs onderteekend hebben of daartoe zijn togetreden, zich met dezelve vereenigen.

De vijf Mogendheden, welke aan de handhaving van den algemeenen vrede werken, welke zich overtuigd houden, dat

de provincie Limburg gedaan en benoemd voor de regtbank van Maastricht, welke provisioneel naar Tongeren is overgebracht:

Den heer *Raymaekers*, tot president; den heer *L. Schaetsen*, vice-president, den heer *Heerdinck*, instructie-regter; de heeren *Haenen*, *Syben*, *de Sartorius*, *Neys*, *Nypels* en *C. de Crassiers*, tot regters; de heeren *J. L. Jaminé*, *Hermans* en *van der Vroeken*, suppleanten; den heer *N. M. Corthouts*, tot commissaris van het gouvernement; de heeren *J. Weustenraad* en *H. F. Ruys*, tot substituten; den heer *J. G. Nierstrasz*, griffier; de heeren *Monchard* en *Hupkens*, tot commies-griffiers.

Bij de regtbank te Hasselt:

Den heer *W. J. Barthols*, president; den heer *J. F. de la Cours*, regter van instructie; de heer *J. Consturier*, regter; de heeren *de Mathys* en *Beckers*, regters-suppleanten; den heer *Pollens*, commissaris van het gouvernement; den heer *M. E. Biltens*, substituit; den heer *de Corswaren*, griffier.

Bij de regtbank te Roermonde:

Den heer *J. W. Ernst*, president; den heer *H. Gerard*, instructie-regter; den heer *J. G. H. Schreyvon*, regter; de heeren *Hendriks*, *Lecleraq* en *Guillon*, suppleanten; den heer *J. A. Graaf*, commissaris van het gouvernement; den heer *J. de Zants*, substituit; den heer *Bauduin*, griffier; den heer *J. A. Willemart*, commies.

En zijn tevens uit derzelver posten ontslagen:

De heeren *Pichot* en *G. J. Stas*, regters; *Verloren*, procureur des Konings; *van Panheus*, substituit en *Sévans*, suppleant-regter, alle bij de regtbank te Maastricht, en den heer *Michiels*, suppleant-regter bij de regtbank te Roermonde, terwijl de heeren *Classens* en *Thoen*, regters, en *Huyskens*, griffier bij de regtbank te Maastricht, en de heer *Bory*, griffier bij de regtbank van Roermonde, zich tot het bekomen van pensioen kunnen aangeven.

Tot auditeur militair voor de provincie Limburg is benoemd de heer *Coppé*, advocaat te Brussel.

— De heer *de Gerlache*, die tot president van den raad van ministers te Brussel benoemd is, heeft dien post niet aangenomen, dan onder voorwaarden, dat hij denzelfden slechts tijdelijk en zonder genot van belooning zou waarnemen.

— Bij de organisatie van het hof te Luik was gemelde heer de post van eerste president aangeboden, doch voortdurend bleef hij dit weigeren, — hij heeft zich ook tegen het voornemen verzet, hetwelk men had, om hem bij de opetng van het congres te Brussel tot voorzitter te benoemen en duidde de heer *Surtet de Chokier* als daartoe het geschikste aan. — Zijn discours is bekend, waarbij hij zich tegen de uitsluiting van het huis van Nassau voor den troon van België verklaard heeft.

— Men verzekert, dat de heer *Gendebise* als minister van justitie zal bedanken en door den heer *Charles le Hon* zal worden vervangen.

— Aan de gemeentebesturen is te kennen gegeven, dat zij ontheven zijn van de verplichting om te voldoen aan eene vroegere aanschrijving, welke door enkele hunner nog regelmatig wordt beantwoord, en strekt, om telken half jaar aan den gouverneur in te zenden eene nauwkeurige opgave van de nederlandsche jongelingen, welke zich naar St. Acheul bij Amiens, of elders buiten slands, ter verrigting hunner studien, mogten hebben begeven of van daar zijn teruggekeerd. Deze aanschrijving is door de latere verordeningen vervallen.

— Men meldt uit Rotterdam, den 7 maart:

Heden ochtend is hier eene vergadering van deelhebbers in de nederlandsche handel-maatschappij gehouden, waarin tot commissaris, in plaats van wijlen den heer *F. Smoer*, benoemd is de heer *Jacob Moll*, H.z.

— De generaal *Balliard*, minister van Frankrijk in de Nederlanden, is naar Brussel vertrokken en aldaar reeds angekommen.

— Volgens berigten uit Duitschland zoude te Osnabrück onder de ingezetenen eene groote gisting en ontevredenheid heerschen.

Te Dresden had den 25 februarij op nieuw eene oproerige beweging plaats gehad, die wel niet van veel belang geweest was, maar toch de regering genoopt had, om krachtige maatregelen tot bewaring der rust te nemen.

— Volgens de *Arnhemse Courant* widerspreekt de *Staats-Courant* van Berlijn de berigten en de fransche dagbladen, dat in Pruissen geheime jesuiten gestichten zouden bestaan.

— Naar luid van brieven uit Berlijn zou er op den 22 februarij eene soort van wapenstilstand, tusschen het russisch leger van den generaal *de Witt* en de Polen gesloten zijn. (Deze tijding verdient nadere bevestiging.)

Eenige ingezetenen van Nantes hadden den maire verzocht, om de kruisen te doen wegnemen, die buiten de kerken waren opgerigt: de maire heeft zich tot den prefect gewend, die hem den 22 februarij geantwoord heeft, dat hij daartoe geene volmagt kon geven, aangezien het oprigten van kruisen buiten de

kerken niet strjdig met de wetten was, en het charter van 1830 geene vergunning verleende, om dezelve weg te nemen. Hij vertrouwt, dat de verzoekers niet genoegzaam ten deze doorgedacht hebben; want, volgens de verklaring van den meest volksgezinden Koning, is er zonder achting voor de wetten en zonder verlangen van orde, geene ware vrijheid mogelijk.

Ten gevolge van het voorgevallene in de kerk van St.-Germain-l'Auxerrois, op den 14 februarij, heeft men van de zijde van eenige hooge standpersonen het willen doen voorkomen, als of de geestelijken een te tegenomwenteling stuedden; men heeft van die gelegenheid gebruik gemaakt, om het volk tegen den R. K. godsdienst op te zetten en tot het vernielen van kerken en geestelijke gestichten aan te moedigen. Niet alleen in Parijs, maar ook in andere departementen en steden hebben de grootste ongeregelheden plaats gehad, maar deze zijn gelukkig, zoo als sommige zeggen, met geene balddadigheden tegen bijzondere personen vergezeld geweest.

Te Limoges is de hoofdkerk in het bisdom aangevallen; de nationale gardes hebben dezelve voor eene geheele vernieling beveiligd.

Te Perpignan is het seminarie geheel uitgeplunderd; de nationale gardes arriveerden eerst toen alles verrijt was.

Te Nismes heeft men zich provisioneel bepaald met de glazen van het seminarie in te werpen, de kruisbeelden aan te vallen en de busten van *Lodewyk XVIII* en *Karel X* te vernielen.

Op andere plaatsen heeft men zich vergenoegd met de seminarien te doen ontruimen, waarvan eenige tot casernes zijn ingenomen, en waar en hoe zal het eindigen?

* * Tot onze bittere dyoefheid, overleed alhier zeer onverwacht, onze hartelijk geliefde dochter, *JOSEPHINA, ADRIANA, CORNELIA*, in den ouderdom van zeven jaren en vijf maanden.

's HERTOEGENBOSCH,
4 Maart 1831.

J. VAN DEN EYNDEN,
M. E. WIJRTS.

* * * Mogt ik mij slechts acht dagen geleden in de voorspogdige geboorte eener geliefde dochter verheugen, zoo tref mij daartegen heden avond ongeveer ten 9 ure de gevoeligste slag mijns levens — Mijne dierbare Echtgenoot *IDA, HENDRICA, VAN PEEU*, met welke ik ongeveer tien jaren in den gelukkigsten echt vereenigd was; werd mij in den ouderdom van ruim 29 jaren, na echter voorzien geweest te zijn van de troostvolle laatste H. Sacramenten van onze Moeder (de H. Kerk), ten gevolge van bijkomende koorts en in haar kraambed, door den dood ontrukkt.

Wat ik en mijne vijf jeugdige kinderen in haar verlies, zal elk onderlijk hart, en een ieder die de overledene moeder gekend hebben, beseffen.

's HERTOEGENBOSCH,
5 Maart 1831.

JOH. THEOD. LUYCKX.

LETTERKUNDIGE AANKONDIGING.

BERICHT.
* * Bij *A. P. VAN LANGENHUYSEN*, Boekhandelaar te 's Gravenhage, is van de pers gekomen en aan de intekenaars verzonden:

Het eerste stuk van het Tijdschrift *DE MORGENSTAR*. In het tweede stukje van dat Tijdschrift, hetwelk reeds tot perse is en zoodra mogelijk zal worden uitgegeven, worden al de stukken, betrekkelijk het beruchte proces tegen de heeren *DE LA MENAIS* en *LACORDAIRE* gevonden.

Van dit Tijdschrift zal er maandelijks ten minste een nummer worden uitgegeven van drie tot zes vellen druks. De intekening geschiedt niet voor eenen Jaargang, maar voor een Deel: zes en dertig à veertig vellen maken een deel uit; de intekeningprijs voor ieder deel is bepaald op f 5-00, met de post vrachtfrij f 5-75. De intekeningprijs wordt bij de aflevering van het laatste n. van ieder deel betaald.

De intekening geschiedt aan alle postkantoren en bij de voornaamste Boekhandelaren, die verzocht worden hunne opgaven aan den boekhandelaar en drukker *A. P. VAN LANGENHUYSEN*, te 's Hage, in te zenden, ten einde de opgave te regelen, wijl er slechts weinige exemplaren zullen worden overgedrukt.

Alle brieven en stukken moeten vrachtfrij worden toegezonden.

Het tweede stukje zal aan de Boekhandelaren en Postkantoren, die geene opgave hebben gedaan, niet verzonden worden.

PRIJZEN DER EFFECTEN te Amsterdam, den 5 Maart 1831

Nederlandsche Werkelijke Schuld f 39; Raad-bijzitten f 157, 1/2; Amortisatie Sijndic. f 66 1/2; dito 3 1/2 pCt. 52; Oorlogsl. Riscap. f 74 1/2; Koninkr. Inscheijning f 56 1/2; Certificaten van dito f 76 1/2; Engeland. Geconsolideerden 76 1/2; Rusland. Obl. bij Hope f 88 1/2; nieuwe, bij dito, f 89 1/2; Inschr. 56 1/2; Spanjs. Obl. Parijs en Londen f 13; Cert. adm. Aanst. 41. Alle gebleven.

PRIJZEN DER GRANEN.

EINDHOVEN, 8 MAART.

Tarwe,	} <i>het nederlandsch mud:</i>	{	f. 00-0 à 0-00
Rogge,			8-10 à 0-00
Boekweit,			7-10 à 0-00
Haver,			3-20 à 0-00
Het nederlandsch pond boter.			0-80 à 0-70
De vier nederlandsche ponden roggebrood 41 cents.			

N°. 11. PROTOCOL der conferentie, gehouden aan het ministerie van buitenlandsche zaken te Londen, den 20 januari 1831.

Tegenwoordig: de gevolmagtigden van Oostenrijk, Frankrijk, Groot-Brittanje, Pruisen en Rusland.

De gevolmagtigden der hoven van Oostenrijk, Frankrijk, Groot-Brittanje, Pruisen en Rusland hebben kennis genomen van den onder lett. A hierbij gevoegden brief, welke, uit naam van het voorloopig bestuur van België, aan hunne commissarissen te Brussel gezonden is, en waarbij, overeenkomstig den inhoud van het protocol van 9 januari 1831, berigt wordt, dat de belgische krijgsvonden, die in de omstreken van Maastricht voorwaarts gerukt waren, hevel hadden ontvangen om onverwijld terug te trekken, en voor het vervolg alle aanleiding tot vijandelijkheden te vermijden.

Daar zij zich, door de inlichtingen van hunne commissarissen, hebben kunnen overtuigen, dat, ten gevolge van dezen terugtogt der belgische krijgsvonden, aan de stad Maastricht de volkomen vrije gemeenschap zal verzekerd worden, welke aan dezelve toekomt; — daar zij niet mogen twijfelen, of Z. M. de Koning der Nederlanden zal van zijnen kant voorzien hebben in de uitvoering van het protocol van 9 januari; — daar zij overigens de noodige maatregelen vastgesteld hebben, voor het geval, dat de bepalingen van dit protocol verworpen of overtreden werden; — en daar thans de dag verschenen is, dat de wapenschorsing, waarin de vijf mogendheden belang stelden, volkomen moet tot stand gekomen zijn: — zoo zijn de gevolmagtigden overgegaan tot het onderzoek der vraagpunten, welke zij moesten oplossen, ten einde het oogmerk te bereiken van hun protocol van 20 december 1830; — ten einde de grondbeginselen, waaraan die acte de toekomstige onafhankelijkheid van België verbonden heeft, tot eene goede toepassing te brengen; en ten einde alzoo den algemeenen vrede te bevestigen, welks behoud niet alleen het voornaamste belang, maar ook de grootste wensch is der te Londen in conferentie vereenigde mogendheden.

Met dat oogmerk hebben de gevolmagtigden het volstrekt noodzakelijk geacht, om, vóór alles, grondbeginselen vast te stellen ten aanzien der grenzen, welke voortaan het hollandsche grondgebied van het belgische grondgebied moeten afscheiden.

Na rijpelijk de voorstellen te hebben overwogen, welke hun te dezer zake van weerszijden waren ter hand gesteld, zijn zij onderling wegens de volgende grondbeginselen overeengekomen:

Art. 1. De grenzen van Holland zullen bevatten al het grondgebied, al de plaatsen, steden en oorden, die in het jaar 1790 aan de voormalige republiek der Vereenigde Nederlanden toebehoorden.

Art. 2. België zal zamengesteld worden uit al de overige gedeelten van het grondgebied, hetwelk, bij de verdragen van 1815, den naam van het Koninkrijk der Nederlanden ontvangen had, behoudens het groot-hertogdom Luxemburg, hetwelk, uit anderen hoofde, door de vorsten uit het huis van Nassau bezeten wordende, een gedeelte van het Duitsch Verbond uitmaakt, en zal blijven uitmaken.

Art. 3. Het is de bedoeling, dat de beschikkingen der artikelen 108 tot 117 ingesloten der algemeene Weener congres-acte, betrekkelijk de vrije vaart op de bevaarde stroomen en rivieren, toegepast zullen worden op de stroomen en rivieren, welke het hollandsche grondgebied en dat van België doorloopen.

Art. 4. Daar echter uit de grondbeginselen, vastgesteld bij de artikelen 1 en 2, volgen zoude, dat sommige bezittingen van Holland en van België wederkeerig in elkanders grondgebied zouden ingesloten liggen, zoo zullen er door de zorg der vijf hoven, zoodanige ruilingen en schikkingen tusschen de beide landen tot stand gebragt worden, waardoor aan beiden het wederkeerig voordeel zoude worden verzekerd van een geheel aaneengehangend grondgebied te bezitten, en eene vrije gemeenschap tusschen de steden en plaatsen, welke binnen hunne grenzen begrepen zijn.

Wegens deze eerste artikelen overeengekomen zijnde, hebben de gevolmagtigden hunne aandacht gerigt op de middelen, om het werk des vredes, waaraan de vijf mogendheden eene ijverige zorg hebben toegewijd, te bevestigen, en om de beginselen, waarop derzelver gemeenschappelijke staatkunde berust, in het ware daglicht te plaatsen.

Zij zijn eensstemmig van gevoelen geweest, dat de vijf mogendheden het aan hunne welbegrepen belangen, aan hunne eensgezindheid, aan de rust van Europa en aan de verzuiping der inzichten, uitgedrukt in hun protocol van 20 december, verschuldigd waren; eene plegtige verklaring, een sprekend bewijs te geven van hun stellig voornemen, om noch bij de beschikkingen ter zake van België, noch in eenige andere omstandigheid, welke zich nog zoude kunnen opdoen, eenige vergrooing van grondgebied, eenigen uit-

stuitenden invloed, eenig afzonderlijk voordeel willen behalen; en om aan dat land zelf, zoowel als aan alle staten, die hetzelfde ooringen, de best mogelijke waarborgen van rust en veiligheid te geven.

Ten gevolge van deze grondstellingen en met deze heilzame bedoelingen hebben de gevolmagtigden besloten, om bij de voorgaande artikelen, nog de hierna volgende te voegen:

Art. 5. België zal, in deszelfs grenzen, zoo als die bepaald en vastgesteld zullen worden, overeenkomstig de grondbeginselen, aangenomen bij de artikelen 1, 2 en 4 van het tegenwoordige protocol, voor altijd eenen onzijdigen staat uitmaken. De vijf Mogendheden waarborgen aan hetzelfde deze duurzame onzijdigheid, alsmede de uitgestrektheid en de onschendbaarheid van deszelfs grondgebied, binnen de voormelde grenzen.

Art. 6. Uit billijke wederkeerigheid zal België gehouden zijn, om deze zelfde onzijdigheid jegens alle de overige staten in acht te nemen, en geene de minste inbreuk te maken op derzelver in- en uitwendige rust.

Art. 7. De gevolmagtigden zullen zich zonder eenig verwijl, bezig houden met het vaststellen der algemeene beginselen voor de schikkingen ten opzichte van de geldmiddelen, den handel, en andere, welke, ten gevolge van de afscheiding van België en Holland noodzakelijk worden.

Zoodra deze beginselen aangenomen zijn, zal het tegenwoordige protocol, dien overeenkomstig uitgebreid, in een stellig verdrag veranderd, en in dien vorm aan alle de hoven van Europa medegedeeld worden, met uitnoodiging, om daaraan toe te treden.

Art. 8. De vijf Mogendheden behouden zich voor, om zoodra de schikkingen ten opzichte van België zullen geëindigd zijn, en behoudens de regten van derden, de vraag te onderzoeken, of het mogelijk zoude zijn, de weldaad der onzijdigheid, welke aan België gewaarborgd is, ook tot de naburige staten uit te strekken.

(Get.) Esterhazy, Wessenberg, Talleyrand, Palmerston, Bulow, Lieven, Matuscevic.

N°. 12. PROTOCOL der conferentie, gehouden aan het ministerie van buitenlandsche zaken, te Londen, den 27 januari 1831.

Tegenwoordig: de gevolmagtigden van Oostenrijk, Frankrijk, Groot-Brittanje, Pruisen en Rusland.

De gevolmagtigden van Oostenrijk, Frankrijk, Groot-Brittanje, Pruisen en Rusland, zich vereenigd hebbende, om de schikkingen te overwegen, betrekkelijk de geldmiddelen, den handel en andere, welke door de scheiding van België en Holland noodzakelijk zijn geworden, hebben geoordeeld, dat de vijf hoven, om twee even gebiedende redenen, verplicht zijn, om in dezen tot eene vriendschappelijke bemoeienis te besluiten. In de eerste plaats heeft reeds de ondervinding, gedurende de onderhandelingen, waarmede de Mogendheden zich bezig houden, dezelve maar al te zeer overtuigd, dat het voor de onmiddellijk daarbij belanghebbende partijen onmogelijk zou zijn om zich over zulke onderwerpen te verstaan, indien de welwillende zorg der vijf hoven niet medewerkte, om eene overeenkomst gemakkelijk te maken; en deze eerste bedenking is van te meer gewigt, daar dezelve baarlijkelyken invloed heeft op het behoud van den algemeenen vrede. Maar bovendien hebben de vraagpunten, welker oplossing het hier geldt, reeds aanleiding gegeven tot beslissingen, waarvan de beginselen, wel verre van nieuw te zijn, integendeel ten allen tijde de wederkeerige betrekkingen der staten geregeld hebben, en door bijzondere, tusschen de vijf hoven geslotene verdragen, herhaald en op nieuw bevestigd zijn geworden. Deze verdragen kunnen dus in geen geval gewijzigd worden, zonder de medewerking der Mogendheden, die dezelve gesloten hebben.

De hier ontwikkelde redenen, welke gewigt aan geenen twijfel onderworpen is, hebben de gevolmagtigden bewogen, om, — ten aanzien der geldelijke schikkingen, welke alle noodzakelyk tot de verdeling van de schulden des koninkrijks der Nederlanden betrekking moeten hebben, en waarbij al de volken van Europa in meerdere of mindere mate belang hebben — de bepalingen der verdragen in overweging te nemen, waarbij de schulden van Holland en die van België voor gemeene schulden van het koninkrijk der Nederlanden zijn verklaard. Deze bepalingen, vervat in een protocol van 21 juli 1814, gevoegd bij de algemeene weener congres acte van 9 juni 1815, en aangemerkt als een wezenlyk deel dier acte uitmakende, zijn de volgende:

Artikel 6 van het protocol van 21 juli 1814.

« Daar de lasten, zoowel als de voordeelen, gemeen moeten » zijn, zoo zullen de schulden, welke, tot op het tijdstip der vereeniging door de hollandsche gewesten aan den eenen, en de » belgische gewesten aan den anderen kant, aangegaan zijn, ten » laste van de algemeene schatkist der Nederlanden komen. »

Volgens dit artikel is de gemeenschap van lasten, schulden en baten, waarvan het beginsel bij dit artikel wordt vastgesteld, baarlijkelyk gegrond op de vereeniging der hollandsche met de belgische gewesten. Van het oogenblik af, waarop die vereeniging ophoudt, zoude dus, zoo het schijnt, de bedoelde gemeenschap insgelijks moeten ophouden; en, als een tweede onver-